

บทที่ 1

แม่ทัพกองกำลังผสม

แสงสีเงินยวงจับอยู่บนปากฟ้าฝั่งตะวันออก ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าออกมาทีละน้อย ครั้นแสงสีทองกลุ่มแรกทาบทับลงบนเมืองเจี้ยนคัง พื้นดินที่ถูกน้ำฝนชะล้างมาตลอดทั้งคืนก็ส่องสะท้อนแวววาวเกลี้ยงเกลา เพียงไม่นาน เมืองที่เงียบสงบเต็มไปด้วยกลิ่นอายโบราณอย่างเจี้ยนคังก็คึกคัก เหล่าพ่อค้าวาณิชต่างพากันบุแผงขายของเต็มสองฟากถนน เช้าวันใหม่เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ภายในตรอกอู้อี้ คนสามคนเดินออกมาจากคฤหาสน์ตระกูลจินหย่ง ถึงอู่หมิง ชุนหู่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ชุดใหม่ เหมาะสมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับบรรยากาศภายในเมืองเจี้ยนคัง

พวกเขาสามคนเดินลึกเข้าไปในตรอก เพียงไม่นานก็พบกับคนในชุดขุนนางกลุ่มหนึ่ง หลังทักทายกันพอเป็นพิธี ทุกคนก็แยกย้ายไปตามทาง ไม่มีใครยินดีเสียเวลาพูดคุยกันให้มากความ

"นายท่าน ลึกเข้าไปในตรอกจะมีคฤหาสน์อยู่สามหลัง หลังหนึ่งเป็นของตระกูลหวัง อีกสองหลังเป็นของตระกูลเซี่ยและตระกูลหวน

ทั้งสามตระกูลล้วนแต่เป็นขุนนางทรงอำนาจ ทว่าในยามนี้หวนเงินมีอำนาจมากที่สุด ไม่ต่างจากพระอาทิตย์ยามเที่ยงตรง อินเฝ้าหลังพ่ายศึกกรีธาทัพขึ้นเหนือคราวนั้น หวนเงินก็ทำเช่น 'เห็นคนตกบ่อทุ่มหิน'* ก่ก่อนอำนาจของพวกชื่อหมาอ้วนให้อ่อนแอลงเป็นอันมาก ส่วนตระกูลหวังกับตระกูลเซียเองก็หันไปพึ่งพาตระกูลหวน ทำให้หวนเงินกลายเป็นขุนนางที่มีอำนาจสูงสุด หากหมายผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจิ้น นายท่านต้องไปเยี่ยมเยียนหวนเงินก่อน ทว่าคิดพบหวนเงินจะต้องผ่านด่านตระกูลหวังและตระกูลเซีย ตระกูลหวังมีศิษย์ผู้น้องของข้าหวังซีจื่อเป็นตัวแทน ส่วนตระกูลเซียมีเซียซัง เซียอันเป็นตัวแทน เพียงแต่ยามนี้เซียซังไม่ได้อยู่ที่เจียนคัง แต่ไปรักษาการณ์อยู่ที่ไซวซุน อีกเดี๋ยวเราจะไปเยี่ยมเยียนตระกูลหวังก่อน หลังจากนั้นค่อยแวะไปเยี่ยมเยียนเซียอันที่ตระกูลเซีย สำหรับขุนนางใหญ่คนอื่นๆ นายท่านไม่จำเป็นต้องเดินทางไปพบด้วยตนเอง ทั้งหมดข้าน้อยจะเป็นคนกลางให้" จินหย่งกระซิบ

หลังฟังจบถึงอึ้งหิมก็รู้สึกว่าสถานการณ์ภายในราชสำนักจิ้นนั้นซับซ้อนกว่าดินแดนทางตอนเหนือมากมายนัก การที่จินหย่งจับเส้นสายความสัมพันธ์ได้กระจ่างเช่นนี้ นั่นก็แปลว่าเขาตระเตรียมทุกอย่างในเจียนคังไว้พร้อมสรรพแล้ว

ถึงอึ้งหิมพยักหน้าพึงพอใจ "ความหมายของเจ้าคือพวกเราควรไปตระกูลหวังก่อน ก็ดี ข้าเองก็อยากพบหวังซีจื่อเช่นกัน!"

ตระกูลหวังแห่งกลางหย่าเป็นตระกูลใหญ่ของราชสำนักจิ้นมาแต่ไหนแต่ไร นับแต่เริ่มสถาปนาราชวงศ์ตังจิ้น ก็มีคำเล่าลือในหมู่ชาวบ้านว่า 'หวังและหมาแย่งยื้อแผ่นดิน'** เรื่องนี้ไม่ใช่ชาวโคมลอย ราชวงศ์

* เห็นคนตกบ่อทุ่มหิน เป็นสำนวน หมายถึงเห็นคนเดือดร้อนแล้วไม่ช่วย ยังซ้ำเติมให้หนักหนาสาหัสกว่าเดิม
** หวัง หมายถึงตระกูลหวังแห่งกลางหย่า หมา ย่อมาจากชื่อหมา เป็นตระกูลของราชวงศ์ตังจิ้น สองฝ่ายคานอำนาจกันและกัน มีอิทธิพลไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ตั้งจินสถาปนาตนขึ้นที่เจี้ยนคังได้ ก็เพราะมีหวังเต่าตัวแทนรุ่นแรกของตระกูลหวังคอยช่วยเหลือ เขาทำงานรับใช้จักรพรรดิฉินหยวนตี้ ฉินหมิงตี้ และฉินเจิงตี้ติดต่อกันถึงสามรัชสมัย เป็นหนึ่งในผู้วางรากฐานการปกครองให้แก่ราชวงศ์ตั้งฉิน และที่อยู่ร่วมยุคสมัยกับหวังเต่ายังมีหวังตุนอยู่อีกคน

ทว่าหวังตุนไม่ได้ชื่อสัตย์เหมือนหวังเต่า เขากุมกำลังทหารหลักในมือ สันตะเทือนสยบหกดินแดนเจียงหนาน ต่อมาภายหลังได้ก่อการกบฏนำพากองกำลังบุกเจี้ยนคัง หากมิใช่เพราะป่วยตายเสียก่อนเกรงว่าจักรพรรดิฉินในยามนี้คงเป็นสกุลอื่นไปแล้ว

ราชสำนักฉินแม้จะปลดอภัย ทว่าอำนาจของตระกูลหวังกลับมิได้เสื่อมสลาย แค่อ่อนแอลงเล็กน้อยเท่านั้น หน้าที่หวังตุนยังเป็นปฐมบทของขุนนางเรื่องอำนาจแห่งราชสำนักฉินอีกต่างหาก

หลังจากยุคของหวังเต่าหวังตุน ตระกูลหวังก็จำศีลอยู่ในราชสำนักมาโดยตลอด แต่กระนั้นชื่อเสียงของพวกเขาก็ยังคงเฟื่องฟูมิได้เสื่อมลง ครั้นมาถึงยุคของหวังซีจื่อ เขาก็ได้กลายเป็นตัวแทนอันโดดเด่นของตระกูล และเพราะได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพขวา ผู้คนจึงเรียกขานเขาว่าแม่ทัพขวาหวัง

เดินอยู่ในตรอกคู่อี้ได้ไม่นาน จินหย่งก็พาถึงอ๋อหมิงมาหยุดอยู่หน้าประตูอุทยานหลังหนึ่ง บนป้ายเหนือซุ้มประตูมีอักษรขนาดใหญ่สี่ตัวเขียนว่า 'จวนแม่ทัพขวา'

"นายท่าน ที่นี่ก็คือที่พำนักของหวังซีจื่อ" จินหย่งชี้นิ้วไปยังจวนแม่ทัพขวาพลาตงพุดขึ้นช้าๆ

ครั้นเห็นประตูอุทยานปิดสนิท ถึงอ๋อหมิงก็พุดขึ้น "ซุนหนู่ ไปเคาะประตู"

จินหย่งตั้งขุนหนูไว้ก่อนยิ้มพูด "นายท่าน คิดผ่านประตูคุณหาสน์ เข้าไปมิใช่แค่เคาะประตูก็ย่างกรายเข้าไปได้โดยง่าย เรื่องนี้ให้ข้า จัดการเถอะ"

พูดจบเขาก็เดินไปที่หน้าประตู ยกมือเคาะลงบนประตูสามทีแรงๆ ก่อนจะตะโกนเสียงดัง "จินหย่งแก้แค้นหอรูราใหญ่เวเจียน มาขอพบ แม่ทัพขวาหวัง!"

ระหว่างประตูขนาดใหญ่สองบานมีช่องหน้าต่างเล็กๆ อยู่บานหนึ่ง ชายอายุสี่สิบกว่าพอเห็นจินหย่งเข้าก็เอ่ยปากถาม "เจ้าแกจิ้น เหตุใด ถึงเป็นท่านอีกแล้ว หูตาของท่านช่างฉับไวแมนยำดีแท้ แม่ทัพขวา เพิ่งกลับมาจากไควจีเมื่อวาน วันนี้ท่านก็มาเยี่ยมเยียนแต่เช้า"

"ฮ่าๆ ก็แค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น นี่คือนั่งสี่ขอเข้าพบของข้า หวังว่าพี่ชายจะช่วยนำมันไปมอบให้กับแม่ทัพขวา" ตอนควักเอาหนังสือ ขอเข้าพบออกมา จินหย่งก็ยึดเงินจำนวนหนึ่งให้อีกฝ่าย

คนผู้นั้นยิ้มบอก "เจ้าแกจิ้น ท่านรออยู่ที่นี้สักครู่ ข้าจะเอาหนังสือ ขอเข้าพบของท่านไปมอบให้ท่านแม่ทัพขวา!"

หน้าต่างบานเล็กปิดลง เสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากหลังประตูใหญ่ ดูท่าอีกฝ่ายคงกำลังวิ่งไปรายงานหวังซีจื่อ

จินหย่งถอยกลับมายืนอยู่ข้างถึงอึ้งหิมิง "นายท่าน ที่นี้กฎระเบียบ มากมาย เคาะประตูต้องยื่นหนังสือขอเข้าพบ พร้อมมอบเงินให้ชาวบ้าน อีกจำนวนหนึ่ง ไม่อย่างนั้นพวกเขาไม่มีทางยอมไปรายงานให้"

"หึๆ เดิมข้าเข้าใจว่าหวังซีจื่อเป็นผู้มีคุณธรรมสูงส่ง นึกไม่ถึงว่าจะ เลี้ยงคนเฝ้าประตูเช่นนี้ไว้" ถึงอึ้งหิมิงพูดเย้ยหยัน

จินหย่งพูด "หาใช่อย่างที่นายท่านคิดไม่ หวังซีจื่อคือหวังซีจื่อ คนเฝ้าประตูคือคนเฝ้าประตู คนเฝ้าประตูในตรอกคู่อี้ทั้งหมดล้วนเป็น

เช่นนี้ คนเฝ้าประตูพวกนี้กลายเป็นกฎระเบียบที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรของตรอกคู่อีไปแล้ว ยื่นหนังสือขอเข้าพบ หากไม่มีเงินติดไปด้วยพวกเขา ย่อมคร้านเกินกว่าจะใส่ใจ ต่อให้รับไปก็อาจโยนทิ้งไม่เข้าไปรายงาน"

"การขอร้องฎบัตรบังหลวงนั้นมีมาแต่โบราณกาล มากบ้างน้อยบ้างก็แล้วแต่ มีเงินจ้างฝีมือแป่งได้ก็ยอมจ้างมาไม่ฝีมือเช่นกัน วิสัยมนุษย์ก็เช่นนี้!" ถึงอึ้งหิมงส่ายหน้า

รออยู่เป็นนาน ในที่สุดประตูจวนแม่ทัพขวา ก็เปิดออก คนเฝ้าประตูคนเดิมวิ่งกันกระเพื่อมเข้ามา ก้มหน้าค้อมเอวแสดงคารวะเงินหย่ง "เอ้าแกจเงิน แม่ทัพขวารอท่านอยู่ที่โถงใหญ่ เชิญเอ้าแกจเงินเข้าไปข้างในเถอะ!"

พวกเขาเดินเข้าไปในจวนแม่ทัพขวา ภายใต้อำนาจนำของเงินหย่ง ถึงอึ้งหิมงกับซุนหู่มาถึงยังโถงใหญ่

ที่ยืนอยู่กลางโถงใหญ่คือชายสูงวัยอายุประมาณห้าสิบกว่า ร่างกายแข็งแกร่งกำยำ อีกริมมีชีวิตชีวา จอนผมทั้งสองข้างยาวประหลาด เครายาวถึงอก สีหน้าอ่อนโยน ห่อคลุมร่างไว้ได้อาภรณ์ยาวสีฟ้า มือทั้งสองข้างไพล่อยู่ทางด้านหลัง บุคลิกท่าทางไม่ต่างอันใดกับปราชญ์เมธีสำนักใหญ่

ทันทีที่ย่างเท้าเข้าไปถึงในโถงใหญ่ เงินหย่งก็ประสานมือกล่าว "เงินหย่งคารวะแม่ทัพขวา!"

ชายสูงวัยคนนี้ก็คือหวังซีจื่อผู้ถูกขนานนามว่า 'เทพอักษร' เขาพยักหน้าน้อยๆ พุดน้ำเสียงราบเรียบ "ศิษย์พี่ไม่จำเป็นต้องมากพิธี พวกเราล้วนคนกันเอง หากต้องเกรงใจกันเช่นนั้นไม่"

ถึงอึ้งหิมงกับซุนหู่เพ่งมองหวังซีจื่อ ต่างรู้สึกว่าคุณนี่บุคลิกท่วงท่าสูงส่งไม่ธรรมดา ผิดแผกจากคนทั่วไป

หวังซีจื่อกวาดตามองปราดหนึ่ง ครั้นเห็นถึงอ๋องมิ่งกับซุนหู่ที่ยืนอยู่หลังจินหย่ง มุมปากก็ยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ยกมือประสาน "ที่แท้ก็มีแขกจากแดนไกลมาเยี่ยมเยือน อี้อ่ามาได้ออกไปต้อนรับด้วยตนเอง ขออย่าได้ถือสา!"

ซุนหู่ประสานมือคำนับด้วยท่าที่สุภาพอ่อนน้อม ไม่ได้พูดอันใด ถึงอ๋องมิ่งพิจารณาดูหวังซีจื่ออยู่ครู่หนึ่ง เขารู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย คิดว่าหวังซีจื่อน่าจะอายุน้อยกว่าจินหย่งสักเจ็ดแปดปี หากแต่หวังซีจื่อกลับอายุมากกว่าจินหย่งอยู่โข เรียกว่าย่างเข้าวัยชราแล้ว ส่วนจินหย่งเพิ่งจะสามสิบกว่า แต่กลับเป็นศิษย์พี่ของหวังซีจื่อ!

เท่าที่เขาู้ หวังซีจื่อยามหนุ่มติดตามศึกษาอักษรวิจิตรอยู่กับเว่ยฮูหยิน ตอนเริ่มเรียนอายุน่าจะสักสิบสามสิบสี่ได้แล้ว ตอนนั้นจินหย่งยังไม่เกิด แล้วเหตุใดถึงกลายเป็นศิษย์พี่ของอีกฝ่ายได้

ทว่าสงสัยก็เป็นได้แค่ความสงสัย เมื่อเผชิญหน้ากับท่าทีอ่อนน้อมของหวังซีจื่อเช่นนั้น ถึงอ๋องมิ่งก็ได้แต่แสดงคารวะเอ่ยวาจาอ่อนน้อม "ได้ยินชื่อเสียงของท่านแม่ทัพมานาน วันนี้ได้มาเห็นกับตาตัวเอง ไม่ผิดจากที่เล่าลือจริงๆ"

เห็นถึงอ๋องมิ่งพูดจาอ่อนน้อมเกรงอกเกรงใจเช่นนั้น หวังซีจื่อก็ถามขึ้น "ศิษย์พี่จิน ท่านผู้นี้คือ?"

"อ้อ ท่านผู้นี้คือถึง...คุณชายถึงเสียง เป็นสหายสนิทของข้า เพราะเลื่อมใสในชื่อเสียงของท่านแม่ทัพ จึงมาเยี่ยมเยียนเป็นการเฉพาะ"

จินหย่งไม่กล้าพูดชื่อถึงอ๋องมิ่งออกมาตรงๆ เพราะในราชสำนักจีนชื่อถึงอ๋องมิ่งสามอักษรนับว่าเป็นที่เลื่องลืออยู่ไม่ใช่บ่อย เรียกได้ว่าเหนือกว่าขุนนางชั้นสูงหลายต่อหลายคน

หวังซีจื่อเอ่ย "ที่แท้ก็คุณชายถึง เสียมารยาทแล้วว"

ถึงอึ้งหึงอดถามขึ้นไม่ได้ "แม้ท่านแม่ทัพจะมีสง่าราศีต่างจาก
คนธรรมดาทั่วไป ทว่าข้าก้แซ่ถึงก็อดนึกสงสัยไม่ได้ ทั้งที่อายุของท่านแม่ทัพ
มากกว่าพีจิ้นอยู่หลายปี แล้วเหตุใดท่านถึงเรียกพีจิ้นว่าศิษย์พี่เล่า"

หวังซีจื่อลอบครวญที่อยู่บริเวณหน้าอกพลางยิ้มพุด "คุณชายดัง
คงไม่ทราบ แม้นี่เช้าจะศึกษาอักษรวิจิตรจากเว่ยฮูหยินแต่ครั้งอายุ
ยังน้อย แต่ก็มีศิษย์คนแรก เพราะบิดาของพีจิ้นกับเว่ยฮูหยินเป็น
สหายสนิทกัน นางเคยให้สัญญาว่าหากท่านอาจิ้นมีบุตรชาย นางจะ
รับเขาเป็นศิษย์คนแรก ดังนั้นแม้ในเวลานั้นศิษย์พี่จะยังไม่ถือกำเนิด
แต่ก็เป็นศิษย์คนแรกของเว่ยฮูหยินอยู่ก่อนแล้ว เข้าสำนักก่อนเป็นใหญ่
เช่นนั้นข้าย่อมต้องเรียกเขาว่าศิษย์พี่"

ได้ยินเช่นนั้นถึงอึ้งหึงก็หัวเราะ "ที่แท้เรื่องราวก็มีหัตถ์จรรยาเช่นนี้
นี่เอง น่าสนใจจริงๆ"

หวังซีจื่อสายตาเฉียบคมเป็นประกาย หลังพิจารณาดูกิริยาท่าทาง
ของอึ้งหึงกับสีหน้าท่าทางของจินหย่งยามแนะนำถึงอึ้งหึงให้เขารู้จัก
เมื่อครู่ ก็ทลายออกมาอย่างไม่เกรง "คุณชายถึงกิริยาท่วงท่า
ไม่เหมือนคนธรรมดา ถึงแม้จะสวมใส่อาภรณ์ยาวเฉกปัญญาชนทั่วไป
แต่ก็ไม่อาจปิดบังท่าทางองอาจน่าเกรงขามบนกาย คุณชายถึงคงใส่
ฮั่นอ๋องถึงอึ้งหึงผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือผู้นั้นกระมัง"

ถึงอึ้งหึงตะลึง นึกไม่ถึงว่าสายตาของหวังซีจื่อจะเฉียบคม ล่วงรู้
ฐานะของตนได้ในปราดเดียว

เข่าขึ้นสีหน้าสงบนิ่งพุดกลับเกลื่อน "ท่านแม่ทัพล้อข้าน้อยเล่น
แล้ว ข้าถึงเลื่องมีฮั่นอ๋อง และยังมิใช่ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลืออันใด เป็นเพียง
ชาวบ้านธรรมดาสามัญคนหนึ่งเท่านั้น"

หวังซีจื่อส่ายหน้า "ในเมื่อคุณชายถึงมาถึงเรือนของอึ้งเช้าก็

ไม่จำเป็นต้องระแวงระวังและยังไม่ต้องวิตกกังวลอันใดทั้งสิ้น อี้เข้ากับศิษย์พี่จินเป็นศิษย์ร่วมสำนัก ไหนเลยจะคิดร้ายต่อคุณชายถึง เลี่ยงแปลว่าแสงสว่าง ท่านแน่ดัง อีกทั้งยังชื่ออักษรตัวเดียว เมื่อเรียบเรียงดูก็จะนึกถึง 'ดังอี้หมิง (ดังหนึ่งแสงสว่าง)' ชื่อเดียวแซ่เดียวกับอันอ่องผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง"

ดังอี้หมิงนึกเลื่อมใสในความสามารถของหวังซีจือ คนที่มีสายตาเฉียบแหลมเช่นนี้ นับได้ว่าไม่ธรรมดาจริงๆ ยังดีที่หวังซีจือสนใจก็แต่อักษรวิจิตร หลงใหลในทัศนียภาพงดงาม มิได้สนใจการบ้านการเมืองเช่นเสียอัน

เขายิ้มเปิดเผย ประสานมือตอบ "แม่ทัพขวาสายตาเฉียบคมยิ่งนัก ในเมื่อท่านแม่ทัพดูออก เช่นนั้นข้าแน่ดังก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังอันใดอีก ข้าคือดังอี้หมิง และใช้อ่องแคว้นอันอย่างที่ท่านว่าไว้จริงๆ"

หวังซีจือหัวเราะ "จริงอย่างที่ข้าคิดไว้"

ดังอี้หมิงพูดต่อ "ข้ารู้สึกแปลกใจ ท่านแม่ทัพรู้ได้เช่นไร"

หวังซีจือตอบ "ศิษย์พี่จินเป็นศิษย์พี่ของข้า ปีที่แล้วเคยเดินทางเป็นทูตให้อันอ่อง แต่ปีนี้เขาไม่เพียงเดินทางมาเจียนคังตามลำพังวันนี้ยังพาบุรุษผู้มีท่าทางไม่ธรรมดา เต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจมารีมาด้วย ดังนั้นอี้เข้าจึงกล้าทายออกมา"

ดังอี้หมิงนึกเลื่อมใสความสามารถในการสังเกตของหวังซีจือ อันที่จริงน่าจะบอกว่าหวังซีจือล่วงรู้ถึงสายสนกลในของการมาของจินหย่งได้ตั้งแต่แรก และรู้ว่าจินหย่งซ่อนตัวอยู่ที่เจียนคังก่อนแล้ว แต่ที่ไม่ได้เปิดโปงและไม่ได้รายงานเรื่องนี้ นั่นก็เห็นได้ชัดว่าหวังซีจือไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับจินหย่งและไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับแคว้นอัน ทว่าหวังซีจือมีฐานะเป็นขุนนางราชสำนักจิ้น การกระทำเช่นนี้ของเขาชวนให้ดังอี้หมิง

นี่กสงสัย

"ในเมื่อท่านแม่ทัพรู้ว่าข้าคืออั้งหึง หน้าข้าแคว้นฮั่นกับราชสำนักจิ้น ยามนี้ยังอยู่ในฐานะเป็นศัตรูกัน หากแม่ทัพนำตัวข้าไปมอบให้ทางการ ย่อมแลกมาได้ซึ่งเกียรติยศชื่อเสียงทรัพย์สินเงินทองมิสิ้น อีกทั้งยัง แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่ท่านแม่ทัพมีต่อองค์จักรพรรดิและ ต่อแผ่นดินได้ด้วย แล้วเหตุใดท่านถึงไม่ทำเล่า" ถึงอั้งหึงถาม

หวังซีจือหัวร่อ "ฮั่นฮ้องเห็นข้าหวังซีจือเป็นคนเช่นไร ฮั่นฮ้อง นำชาวบ้านของหฺร่นเว่ยต่อต้านพวกนอกด่านอยู่บนเขาไท่ซาน เรื่องนี้ เป็นที่เลื่องลือมาช้านาน แมื่อก่อนหน้านี้ฮั่นฮ้องจะได้รับการแต่งตั้งจาก แคว้นเยียน อีกทั้งยังแต่งงานกับองค์หญิงแคว้นเยียน ทว่าตอนนี้ฮั่นฮ้อง มิใช่หันไปโจมตีจิตใจของแคว้นเยียนหรือไรกัน เพียงเท่านั้นก็ มากพอจะบอกให้รู้ได้แล้วว่าฮั่นฮ้องกับราชสำนักจิ้นของพวกเรามิได้ มีอันใดแตกต่างกัน ขอเพียงเป็นผู้มีสายตากว้างไกล ไม่มีผู้ใดไม่เลื่อมใส ในการกระทำของฮั่นฮ้อง ไม่ว่าจะขุนนางใหญ่ในราชสำนักหรือชาวบ้าน ร้านตลาด ไม่มีสักคนที่จะไม่พูดถึงฮั่นฮ้อง ทุกคนต่างยกย่องฮั่นฮ้อง เป็นวีรบุรุษผู้กล้าด้วยกันทั้งสิ้น"

ถึงอั้งหึงประหลาดใจ นี่ก็ไม่ถึงว่าพวกชาวบ้านชาวเมืองกับเหล่า ปัญญาชนราชสำนักจิ้นจะยกย่องเขามากมายเช่นนี้ แม้แต่คนอย่าง หวังซีจือเองก็ยังเลื่อมใสศรัทธาในตัวเขา นั่นก็หมายความว่าทุกสิ่ง ทุกอย่างที่เขาทำก่อนหน้านี้ล้วนถูกต้องดีงามแล้ว

"ท่านแม่ทัพกล่าวเกินไปแล้ว ข้าก็แค่พยายามอย่างสุดความสามารถ เท่านั้น หากกล้าเรียกตัวเองว่าวีรบุรุษไม่ หากไม่มีพี่น้องผู้ใต้บังคับบัญชา ที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ข้าไหนเลยจะเป็นฮั่นฮ้องอย่างเช่นทุกวันนี้ได้ ความดีความชอบทั้งหมดล้วนเป็นของพวกเขา พวกเขาต่างหากถึงจะ

เป็นวีรบุรุษผู้กล้าแท้จริง ถึงท่านแม่ทัพจะติดกับแคว้นฮั่นของพวกเรา
เช่นนี้ แต่เกรงว่าจักรพรรดิองค์ปัจจุบันอาจจะไม่คิดแบบเดียวกัน
วัตถุประสงค์ในการมาของข้าแต่แล้วง่ายตายยิ่งนัก ข้าแค้นหวังว่าจะ
ฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราแคว้นฮั่นกับราชสำนักจิ้นได้ ชัดก็แต่
ข้ามองไม่เห็นหนทาง" ถึงอึ้งหึงพูดถ่อมตน

หวังซีจื่อยิ้ม "ฮั่นต้องมีจำเป็นต้องกลัดกลุ้ม ก็แค่หนทางเท่านั้น
มิใช่หรือไร ราชสำนักจิ้นในเวลานี้ โอรสสวรรค์ก็แค่ตำแหน่งที่ตั้งขึ้น
ลอยๆ เท่านั้น อำนาจที่แท้จริงตกอยู่ในกำมือของขุนนางราชสำนัก
หากฮั่นต้องการผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจิ้นจริง เช่นนั้นก็ไปพบ
สมุหกลาโหมหวนเถิด ข้าเชื่อว่าท่านสมุหกลาโหมย่อมยินดีที่จะได้พบ
ฮั่นฮั่นในตำนานสักครั้งแน่"

"สมุหกลาโหมหวน? ท่านหมายถึงหวนเวิน?" ถึงอึ้งหึงถาม

หวังซีจื่อพยักหน้า "สยบเจิ้งฮั่นตั้งมั่นรักษาจิงเซียงและปาสุ่มิใช่เขา
แล้วยังจะเป็นผู้ใดได้อีก"

ถึงอึ้งหึงรู้ว่าหวนเวินเป็นขุนนางเรื่องอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ตงจิ้น ในมือล้วนแต่เป็นขุนชื่อแม่ทัพเลื่องชื่อ
จำนวนนับไม่ถ้วน แม้แต่หวังซีจื่อ เขี่ยฮั่นก็ต่างล้วนเคยเป็นเสนาธิการ
ทำงานรับใช้หวนเวิน ยามชราถึงขนาดเคยคิดจะปลดองค์จักรพรรดิ
ตั้งตนเป็นใหญ่ น่าเสียดายที่อายุขัยของเขาไม่ยืนยาวพอ ไม่อาจขึ้นเป็น
จักรพรรดิได้ หาไม่แล้วราชสำนักจิ้นของตระกูลชื่อหม่าในยามนี้คงต้อง
เปลี่ยนเป็นของคนแซ่หวนแล้ว

"หากได้รับคำชี้แนะจากท่านแม่ทัพ ข้าแค้นถึงยอมซาบซึ้งใจยิ่ง"

ถึงอึ้งหึงประสานมือ

หวังซีจื่อพูด "เรื่องนี้น่าได้ยากแต่อย่างไร พຽງนี้ท่านสมุหกลาโหม

เชิญเข้าไปงานเลี้ยง หากอันต้องไม่ติดขัดอันใดยอมตามเข้าไปด้วยกัน
ได้"

"เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณท่านแม่ทัพแล้ว" ถึงอึ้งหึงคารวะหวังซีจื่อ
ด้วยใจจริง

หวังซีจื่อรีบพูดขึ้น "อันต้องทำเช่นนี้ อึ้งเข้ามิจากรับไหว วันนี้มีแขก
มาเยือนถึงเรือนชาน อึ้งเข้าได้ให้คนเตรียมสุราอาหารเล็กๆ น้อยๆ
ไว้ต้อนรับอันต้องแล้ว หวังว่าอันต้องจะไม่ปฏิเสธ"

ถึงอึ้งหึงตอบรับอย่างไม่เกรงใจ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ไม่ขัด
ศรัทธาแล้ว!"

หวังซีจื่อยิ้ม "วันนี้มีโอกาสได้พบอันต้อง นับเป็นวาสนาของข้า
อึ้งเข้า อันต้องเชิญ"

ถึงอึ้งหึง จินหย่ง ชุนหู่อยู่ในคฤหาสน์หวังซีจื่ออยู่พักใหญ่ กว่าจะ
ออกจากจวนแม่ทัพขวามา ก็หลังจากกินดื่มกันเป็นที่อิ่มหน้าสำราญ
จากนั้นก็เดินไปจวนสมุหกลาโหมหวนเวินพร้อมกันพร้อมนี้

ถึงอึ้งหึงถาม "จินหย่ง หวังซีจื่อเป็นเช่นนี้มาโดยตลอดหรือ"

จินหย่งยอมเข้าใจถึงความหมายของถึงอึ้งหึง "มิผิด เขาไม่สนใจ
เรื่องการบ้านการเมือง และยังไม่สนใจวิถีขุนนาง ตำแหน่งแม่ทัพขวา
ของเขาเป็นก็แค่การฝากชื่อเท่านั้น ทั้งนี้เพราะหวนเวินเห็นเขามีชื่อเสียง
เลยคิดหาทางดึงตัวเขามาเป็นพวกด้วย ทว่าหวังซีจื่อกลับเหมือน
ไม่ยอมรับน้ำใจ สนุกสนานอยู่กับภรรยาอาจารย์ ไซ่แล้ว เดือนสามปีนี้
เขายังเชื่อเชิญปัญญาชนผู้มีชื่อเสียงจำนวนมากไปชุมนุมกันที่ศาลา
หลังถึงบนเขาไควจี ผูกสัมพันธ์ผ่านอักษร เปิดอกพูดคุยกันอยู่นาน
หลายวัน"

"ฮ่าๆ เรื่องนี้ข้ารู้ เขายังเขียน 'อารัมภกถาหลังถึง*' ไว้ด้วยใช่ไหม"
ถึงอึ้งหึงหัวเราะ

จินหย่งตะลึง "นายท่าน ท่านรู้ได้เช่นไร"

ถึงอึ้งหึงยิ้มตอบ "ข้ายังรู้ด้วยว่าคนที่เข้าร่วมในคราวนี้มีเชื้ออัน
และขุนหัวอีกด้วย"

จินหย่งมองดูถึงอึ้งหึงอย่างประหลาดใจ เขาพิมพ์ "หรือนายท่าน
จะเป็นเทพเซียน ถึงรู้เรื่องราวพวกนี้ได้ ไม่น่าเชื่อจริงๆ...นายท่าน
ตอนนี้ไม่เข้าแล้ว พวกเราแวะไปคฤหาสน์ตระกูลเซียที่อยู่ข้างหน้ากัน
สักหน่อยดีกว่า ไม่ทราบว่าคุณนายท่านคิดเห็นเช่นไร"

"ก็ดี ข้าเองก็อยากพบเซียนอันอยู่เหมือนกัน กวนจงหวังเหมิง
หนึ่งมหาเสนา เซียนทั่วหัวล้านถวิลหา ข้ามีหวังเหมิงแล้ว หากมี
เซียนอีกคน พวกเราแคว้นอันไหนเลยจะต้องกังวลว่าจะทำการใหญ่
ไม่สำเร็จ!" ถึงอึ้งหึงกล่าว

ขุนหู จินหย่งมองหน้ากันไปมาคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ทว่า
พวกเขาล้วนฟังออก ถึงอึ้งหึงยก่องหวังเหมิงกับเซียนยิ่งยวด

"นายท่าน เชิญตามข้ามา ตระกูลเซียอยู่ห่างไปไม่ไกล" จินหย่ง
นำทาง

พวกเขาสามคนเดินลึกเข้าไปในตรอก ระหว่างกลางมีคฤหาสน์
หลังใหญ่คั่นอยู่สามถึงห้าหลัง ก่อนจะมาหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่ง
จินหย่งที่บอก "นายท่าน ที่นี่ก็คือคฤหาสน์ของเซียน"

ถึงอึ้งหึงรู้สึกตื่นเต้น ถึงไม่แน่ว่าจะชักจูงเซียนให้มาช่วยงานได้

* 'อารัมภกถาหลังถึง (หลังถึงหัว)' หรือ 'บทนำรวมกวีที่หลังถึง' เป็นบทประพันธ์ที่แต่งโดยหวังซือ
ปราชญ์ผู้มีชื่อในด้านการเขียนลายอักษรสมัยราชวงศ์ตงจิ้น ในวันที่ 3 เดือน 3 รัชสมัยหยงเหอปีที่ 9
แห่งจักรพรรดิฉินมู่ตี้ เขาได้จัดงานเลี้ยงชุมนุมกวี ณ ศาลาหลังถึง ในเขตไควจี เมื่อรวบรวมบทประพันธ์
ที่กวีท่านอื่นๆ แต่งขึ้นมาแล้วหวังซือจึงเขียนบทนำด้วยลายอักษรที่หลากหลายงดงาม ถือเป็นผลงาน
ชิ้นเอกของเขา และเป็นผู้ทำให้เกิดประเพณีแต่งบทกวีกันในวันที่ 3 เดือน 3

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็หวังว่าในการพบเจอกันครั้งแรกนี้ตนเองจะสร้างความประทับใจให้อีกฝ่ายได้

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปบอกกับจินหย่ง "ไปส่งหนังสือขอเข้าพบกันเถอะ!"

"นายท่าน จะให้ประกาศนามอันต้องออกไปตรงๆ หรือไม่"

"อืม เชี่ยอันกับหวังเหมิงก็เหมือนๆ กัน ต่างเป็นผู้มีสติปัญญาความสามารถ ย่อมต้องตระหนักถึงสายสนกลในของเราได้ไม่ยาก"

ประตูคุกหาสน์ตระกูลเชี่ยเปิดกว้าง ข้างประตูไม่มีคนเฝ้า จินหย่งเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู ตะโกนเข้าไปด้านใน "มีคนอยู่หรือไม่"

บานประตูขยับไหว ชายในอาภรณ์ยาวสีเทา มีผ้าคาดผมอยู่บนศีรษะเดินออกมาจากหลังประตู เขาเหยียดยัดเอวพลางถาม "มีธุระอันใด"

จินหย่งล้วงเอาหนังสือขอเข้าพบกับเงินอีกจำนวนหนึ่งออกมา ค้อมกายบอกกับอีกฝ่าย "รบกวนพี่ชายเข้าไปรายงานท่านเจ้าบ้านสักคำ บอกว่า...บอกว่าอันต้องถึงอึ้งเหมิงใครขอเข้าพบ"

ได้ยินเช่นนั้น ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาก็มีสีหน้าประหลาดใจ หลังตั้งสติได้เขาก็พิจารณาดูจินหย่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามออกมา "ท่านคืออันต้อง?"

จินหย่งส่ายหน้า หลบไปอีกด้าน ซี่ไปที่ถึงอึ้งเหมิงพลางบอกอีกฝ่าย "ไม่ใช่ ท่านนี้ต่างหากถึงจะใช้อันต้อง"

ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาจัดแจงเสื่อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง เขาแสดงคารวะระบอบน้อมต่ออึ้งเหมิง พูดน้ำเสียงกระຈ้างขัด "แขกผู้มีเกียรติมาเยือน มิได้ออกมาต้อนรับแต่แรก เชิญอันต้องเข้าไปคุยกันด้านในเถิด!"

ถึงอึ้งหิมมองดูอีกฝ่าย ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาผู้นี้อายุน่าจะ
สักสามสิบต้นๆ แม้จะแต่งกายด้วยอาภรณ์เรียบง่าย ทว่าใบหน้ากลับ
ได้รูป จังหวะการย่างก้าวเคลื่อนไหวล้วนดูมีมารยาทสุภาพเรียบร้อย

นี่ไม่ถึง ขนาดคนเฝ้าประตูของคฤหาสน์ตระกูลเซียยังรู้จัก
มารยาทถึงเพียงนี้

"รบกวนพี่ชายแล้ว!" ถึงอึ้งหิมประสานมือตอบอีกฝ่าย

ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาเบี่ยงตัวเล็กน้อย ผายมือ ค้อมตัวกล่าว
"เชิญ!"

ถึงอึ้งหิม "อืม" ออกมาคำหนึ่งแล้วก้าวเท้าเดินตามอีกฝ่ายเข้าไป
ยังโถงใหญ่ในคฤหาสน์ตระกูลเซีย

ทันทีที่เข้าไปถึงด้านใน ถึงอึ้งหิมก็รู้สึกได้ว่าที่นี่ไม่เหมือนกับ
คฤหาสน์อื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งหรือการจัดวาง ทุกอย่างล้วน
เป็นไปอย่างเรียบง่าย นอกจากเก้าอี้กับโต๊ะจำนวนหนึ่งแล้วก็ไม่มีสิ่งใด
อื่นอีก บนผนังไม่มีภาพอักษรศิลป์ใดๆ แขนงประดับ ดูไม่เข้ากับ
ตรอกอุโมงค์ที่เต็มไปด้วยคฤหาสน์หรูหราเลยแม้แต่หน่อย

ที่นี่คือคฤหาสน์ตระกูลเซียอย่างนั้นหรือ ถึงอึ้งหิมอดถามตัวเอง
ในใจไม่ได้

ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาประสานมือ "แขกผู้มีเกียรติทั้งสาม
ได้โปรดพักรออยู่ที่นี้สักครู่ ช้าน้อยจะไปตามนายท่านออกมา บนโต๊ะ
มีน้ำชา เชิญทุกท่านดื่มกินได้ตามสบาย" พุดจบ ชายในอาภรณ์ยาว
สีเทาก็เดินตรงไปทางเรือนด้านหลังไม่รอฟังคำตอบจากพวกถึงอึ้งหิม

"นายท่าน ที่นี่ซอมซอยิ่งนัก นี่ไม่ถึงว่าเซียอันจะยากจนขั้นแค่นี้
เช่นนี้" ชุนหู่กวาดตามองไปรอบๆ อย่างแปลกใจ

จินหย่งอธิบาย "เสียหู่ เจ้าไม่เข้าใจ ข้าได้ยินว่าเซียอันเสื่อมใส

ส่งเสริมการประหยัดมัธยัสถ์ แม้แต่บ่าวไพร่ในคฤหาสน์ก็ยังมีน้อย เสียยิ่งกว่าน้อย เพราะเขาเคยปลีกรตัวเร็นกายอยู่ที่ตงชาน จึงคุ้นเคยกับการอยู่ตามลำพัง"

"อืม ถูกแล้ว เชี่ยอัน ชื่อรองอันสื่อ สมญานามผู้ปลีกริเวศแห่งตงชาน การที่เขาพำนักอยู่ในที่พักเช่นนี้ นั้นแสดงให้เห็นชัดว่าเขาเห็นที่นี้เป็นดังตงชานที่เขาเคยใช้ปลีกริเวศ ทว่าน่าเสียดาย ตรอกคู่อี้ไม่ใช่ตงชาน ต่อให้เขารักษาสภาพภายในคฤหาสน์ให้เป็นเช่นตงชานก็ไม่อาจเปลี่ยนตรอกคู่อี้ให้กลายเป็นตงชานได้ การทำตนเป็นผู้ตื่นเพียงหนึ่งเดียวยามผู้คนทั่วหล้าเมามายนั้นแม้จะเป็นสิ่งดี แต่ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยมิใช่น้อย" ถังอี่หมิงอดพูดอย่างปลงอนิจจังไม่ได้

'แปะๆ!'

จู่ๆ ก็มีเสียงปรบมือดังขึ้นจากทางด้านหลัง ตามติดด้วยเสียงของใครบางคน "เยี่ยมๆ! คำพูดของอันอ่องโดนใจข้าแซ่chieyingนัก"

น้ำเสียงของคนผู้นั้นก้องกังวานเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ทำเอาถังอี่หมิง จินหย่ง ซุนหู่ถึงกับสะดุ้ง เสียงของคนผู้นี้ไม่ต่างอะไรกับน้ำเสียงของชายเฝ้าประตูก่อนหน้าเลยแม้แต่น้อย

พวกเขาสามคนต่างนี่กสงสัย ที่ปรากฏต่อสายตาคือบุรุษในอาภรณ์บัณฑิตสีฟ้าคราม มีรัตเวรหยกคาดอยู่บนเอว เส้นผมถูกรวบเป็นมวยสูง ที่แท้chieyingก็คือชายเฝ้าประตูที่นำทางพวกเขามาที่นี้คนนั้น

"ข้า่น้อยchieying คารวะอันอ่อง!" เห็นพวกถังอี่หมิงตะลึงอยู่กับที่ เขาก็ค้อมกายเอ่ยปากแสดงคารวะ

ถังอี่หมิงกลับมาได้สติจึงรีบกล่าว "ชื่อเสียงของท่านchieyingดังก้องอยู่ในหูข้ามานาน วันนี้ได้พบ มิผิดจากคำเล่าลือเลยจริงๆ เมื่อครู่ข้า

มีตาแต่หาไม่มีแววไม่ ขอท่านเยี่ยอย่าได้ถือสา"

เชี่ยอันหัวร่อ "อันอ่องกล่าวชมกันเกินไปแล้ว เชี่ยอันก็แค่ชาวป่า ชาวเขาคนหนึ่งเท่านั้น มีชื่อเสียงไม่มีชื่อเสียงอันใดกัน เทียบกับชื่อเสียง ของอันอ่องแล้ว มิต่างกับเอาจันทร์กระจ่างไปเทียบกับตะวันเจิดจ้า ไหนเลยจะเทียบเทียบได้"

ถึงอึ้งหมิงพิจารณาดูเชี่ยอันโดยละเอียด เชี่ยอันโครงหน้างดงาม หล่อเหลาไร้ที่ติ ได้ควมเข้มเป็นระเบียบคือดวงตาแวววาวเป็นประกาย มีชีวิตชีวา เสมือนหนึ่งอัญมณีล้ำค่า สติปัญญาเฉียบแหลมล้ำลึก ปรากฏชัดอยู่บนหน้าผากกว้าง ทว่าภายใต้ท่วงท่าสงบนิ่งนั้นกลับแฝงไว้ ซึ่งพลังโน้มนำวจิตใจ ขณะเดียวกันก็ชวนให้คนรู้สึกยากเกินกว่าจะ เข้าใจ

พอได้ยินเสียงของเชี่ยอันแฝงสำเนียงชาวลัวหยาง ถึงอึ้งหมิงก็รู้สึก ประหลาดใจ "เทียบกับท่านเชี่ยแล้ว ข้าแต่ต่างหากถึงจะเป็นจันทร์ กระจ่าง ท่านเชี่ยคือพระอาทิตย์เจิดจ้า หาไม่แล้วตอนผ่านประตูเข้ามา เมื่อครู่ ข้าแต่ถึงคงไม่ถูกรัศมีบนกายของท่านเชี่ยกลบจนสองตามืดบอด ไม่อาจเห็นถึงตัวตนที่แท้จริงของท่านได้ น่าละอายใจยิ่งนัก"

เชี่ยอันยิ้ม "คำพูดแสดงความเกรงอกเกรงใจไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนพูดได้ ชาวป่าชาวเขาไม่ว่าเช่นไรก็ยังคงเป็นชาวป่าชาวเขา ต่อให้ยามนี้กลายเป็น ขุนนางราชสำนักพักอยู่ในตรอกกู่อี้ แต่ก็มิอาจเปลี่ยนความเคยชิน ที่มีอยู่แต่เดิม คำพูดเกรงอกเกรงใจเพียงพอแต่เท่านั้นเกิด หาไม่แล้ว พุดกันสามวันสามคืนก็คงไม่จบ บ้านเรือนข้าหอมช่อ ไม่มีอันใดต้อนรับ หวังว่าอันอ่องจะไม่ถือสา"

"หากมิได้ ยามข้าแต่ตั้งอยู่บนเขาไท่ซาน ที่พักหอมช่อว่านี่มากมาย หลายเท่านั้น แต่ถึงกระนั้นก็มีความสุขดี ท่านเชี่ย แคว้นอันกับ

ราชสำนักจีนมิได้มีมิตรภาพที่ดีต่อกัน ไม่ทราบว่าจะข้าแซ่ถึงมาเยี่ยมเยือนถึงเรือนซานเช่นนี้ จะนำเรื่องยุ่งยากอันใดมาให้หรือไม่" ถึงอึ้งหิมิงถามอย่างเป็นกังวล

เซี่ยอันตอบอย่างไม่นึกใส่ใจ "ที่นี่ก็แค่กระท่อมหญ้าฟางสามหลัง เซี่ยอันอยู่ในราชสำนักก็เป็นแคขุนนางตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น หากมิใช่เพราะบรรพบุรุษคุ้มครอง คงไม่มีทางเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในตรอกคู่อี้ได้ อันต้องวางใจ เรื่องที่อันต้องมาที่นี่ไม่มีทางนำเรื่องยุ่งยากอันใดมาสู่ข้าได้ เพราะแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีผู้ใดนึกใส่ใจชาวป่าชาวเขาอันต้อง เจริญนง!"

"ฮ่าๆ เช่นนั้นข้า่น้อยก็ไม่ปฏิเสธแล้ว" ถึงอึ้งหิมิงบอก

ทุกคนต่างพากันนั่งลง เซี่ยอันพูดออกมาตรงๆ "อันต้องเสียงอันตรารายเดินทางมาเจี้ยนคัง เชื่อว่าคงมีเรื่องสำคัญ มิทราบว่าจะอันต้องพอจะบอกให้ข้ารู้ได้หรือไม่"

ถึงอึ้งหิมิงไม่คิดปิดบังเซี่ยอันอยู่แต่แรกแล้ว หนาข้ายังหวังว่าเขาจะยินดีช่วยตนเองอีก หากอาศัยชื่อเสียงของเซี่ยอันในราชสำนักจีนผนวกกับการมีหวังซึ่งคือคอยช่วยเหลือ คิดจะเป็นพันธมิตรกับราชสำนักจีนย่อมมิใช่เรื่องยาก เมื่อถูกเซี่ยอันถามออกมาตรงๆ เขาก็ไม่อ้อมค้อมและบอกอีกฝ่ายทันที "เรียนตามตรง ข้าแซ่ถึงเดินทางมาที่นี่ในคราวนี้ก็เพื่อผูกสัมพันธ์สองแคว้น"

"อืม ข้าได้ยินว่าอันต้องโจมตีบุกยึดชิงโจว สวีโจวของแคว้นเยียนรวมถึงเหยียนโจวบางส่วน มิทราบว่าเป็นเรื่องจริงเท็จเช่นไร"

"เป็นความจริง เรื่องนี้เกรงว่าจะแพร่สะพัดไปทั่วหัวแล้ว หาใช่ความลับแต่อย่างใดไม่"

"ข้าได้ยินว่าก่อนหน้านั้นอันต้องรับองค์หญิงแคว้นเยียนเป็นสวียิน

อีกทั้งยังสวามิภักดิ์ต่อแคว้นเยียน เรื่องนี้เล่า? เป็นความจริงด้วยหรือไม่?"

ถึงอึ้งหึงพยักหน้า

"ข้ายังได้ยินอีกว่าอันฮ่องเคยมอบอาวุธยุทธภัณฑ์ให้แคว้นเยียนหลายครั้งหลายครา หนำซ้ำปีที่แล้วยังทำการแลกเปลี่ยนลัญจกรหยกกับเสบียงอาหารจำนวนมหาศาลกับแคว้นเยียนอีกด้วย?"

น้ำเสียงของเซี่ยอันเฉียบขาดขึ้นทุกขณะ คล้ายกำลังตำหนิถึงอึ้งหึง

ถึงอึ้งหึงเงียบไม่พูดไม่จา

แววตาของเซี่ยอันแวบวาวเป็นประกาย บรรยากาศอบอุ่นเป็นมิตรภายในโถงใหญ่กลับกลายเป็นตึงเครียดด้วยคำถามของเซี่ยอัน จินหยงซุนหู่กุมมือแน่นมองดูถึงอึ้งหึง รอฟังว่าเขาจะตอบเช่นไร

จู่ๆ ถึงอึ้งหึงก็หัวเราะ

"อันฮ่องหัวเราะอันใด หรือคํากล่าวข้ามีอันใดน่าขบขัน" เซี่ยอันถามไม่เข้าใจ

ถึงอึ้งหึงหยุดหัวเราะ มุมปากยกยิ้มน้อยๆ พูดเนิบๆ "คำถามของท่านเสียล้วนหลักแหลมคมคาย จะตอบก็ไม่ได้ จะไม่ตอบก็ไม่ได้ กระนั้นว่ากันตามมารยาทแล้ว เรื่องนี้ข้าไม่ตอบคงไม่ได้ จึงได้แต่ใช้เสียงหัวเราะตอบแทน"

"หรืออันฮ่องไม่คิดจะอธิบายถึงสิ่งที่ท่านทำไปทั้งหมด ไม่แม้แต่จะพูดเรื่องราวไม่สลักสำคัญอันใดแม้เพียงประโยค?" เซี่ยอันถาม

ถึงอึ้งหึงตอบ "ที่ท่านเสียพูดมาทั้งหมด ล้วนแต่เป็นความจริงที่มีโอกาสปฏิเสธ เช่นนั้นแล้วข้ายังจะต้องอธิบายอันใดอีก"

"เยี่ยมเยียนถึงเรือนชานคือแขก ในเมื่ออันฮ่องมาเยี่ยมข้า ท่านก็เท่ากับเป็นแขกของข้า มิควรตำหนิไม่ต้อนรับ ทว่าอันฮ่องเป็นฮ่อง

แคว้นฮั่น ก่อเรื่องทำลายเกียรติภูมิพวกเราราชสำนักจีนไปไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นยามนี้สัมพันธ์ระหว่างสองแคว้นเองก็ตกอยู่ในภาวะตึงเครียด คงไม่เป็นการสมควรที่ข้าจะติดต่อข้องแวะกับฮั่นอ่อง ทว่าฮั่นอ่องวางใจ พันจากประตูเรือนข้าไป ข้าจะทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และจะไม่เปิดโปงฐานะของฮั่นอ่อง ส่วนปัญหาเรื่องผูกสัมพันธ์นั้น มิใช่เรื่องที่ขุนนางชั้นผู้น้อยอย่างข้าจะจัดการอันใดได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องขอให้ฮั่นอ่องไปพบท่านสมุหกลาโหม พรุ่งนี้ท่านสมุหกลาโหมมีงานเลี้ยง ผู้คนที่เข้าร่วมงานล้วนแต่เป็นขุนนางราชสำนักที่มีชื่อเสียง เป็นบุคคลสำคัญของราชสำนัก ฮั่นอ่องลงไปทีนั้นดูบ้านพักโกโรโกโสของข้าฮั่นอ่องยังหาพบได้ จวนสมุหกลาโหมหวนผู้เลื่องชื่อฮั่นอ่องยอมหาพบได้ไม่ยาก" เชี่ยวอันพูดส่งแขกด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง

"ท่านเชียวคิดได้ແຂກ?" จินหย่งถาม

เชียวอันตอบ "ข้าพูดกระจ่างชัดแล้ว ไม่จำเป็นต้องอธิบายอีก เชิญพวกท่านทั้งสามกลับไป!"

ทันทีที่พูดจบ เชียวอันก็เดินตรงเข้าไปในเรือนด้านหลัง ไม่หันหน้ากลับมาอีก

ขุนหูพรวดพราดโมใหญ่กั้นยืน เตรียมวิ่งตามไปยังเรือนด้านหลัง "ขุนหู ห้ามหันหลังพลันแล่น!" ถึงอึ้งหิมิงปราม

ขุนหูไม่ยอมเชื่อฟัง "ท่านอ่อง เขานึกว่าตัวเองเป็นใครกัน เรื่องนี้ข้าไม่อาจทนนิ่งเฉยดูตายได้ ข้าจะฆ่าเขาเสีย จะได้ไม่ต้องกังวลว่าจะมีคนเปิดเผยฐานะของท่านอ่อง"

ถึงอึ้งหิมิงบอก "ไปไม่ได้ เจ้าตามข้ามา ในเมื่อเจ้าบ้านเขาเอ่ยปากไล่แล้ว พวกเราก็ไปกันเถอะ" ถึงอึ้งหิมิงดึงมือขุนหูเดินตรงไปที่ประตู

พอออกจากคฤหาสน์ตระกูลเซีย ถึงอึ้งหิมงก็ปล่อยมือซุนหู่ เขาบอกกล่าว "เออล่ะ นี่ก็สายมากแล้ว พวกเรากลับที่พักกันเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องไปจวนสมุหกลาโหมอีก"

จินหย่งพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "ท่านอ่อง ไยเชียยันถึงปฏิบัติต่อท่านอ่องเยี่ยงนี้ ยามนี้เขารู้ฐานะของท่านแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาอาจจะ..."

"เจ้าวางใจเถอะ เชียยันเป็นคนฉลาด ย่อมรู้ว่าควรทำเช่นไร พรุ่งนี้เช้าที่คฤหาสน์หวนเวิน เขาต้องช่วยพวกเราพูดแน่ เรื่องผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจีนนั้นสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว" ถึงอึ้งหิมงพูดอย่างสุขุมเยือกเย็น

ซุนหู่ถาม "ท่านอ่อง เชียยันปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ แล้วจะยอมช่วยพวกเราพูดหรือ"

ถึงอึ้งหิมงยิ้มไม่ตอบ ทำเพียงพูดเนิบๆ "กลับกันเถอะ เหนื่อยกันมาทั้งวัน ควรพักผ่อนได้แล้ว"

พวกถึงอึ้งหิมงสามคนเดินจากไปได้ไม่ทันไร เชียยันก็เดินออกมาหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์ตระกูลเซีย มองดูเงาร่างของคนทั้งสามที่เดินอยู่ท่ามกลางแสงตะวันรอน ก่อนแสดงคารวะนอบน้อมไปทางเงาร่างของพวกเขา และบอกกับตัวเอง "ฮั่นอ่อง ขออภัยที่ข้าทำตัวหยาบช้า เรื่องผูกสัมพันธ์ พรุ่งนี้ข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ!"

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)